

Arrest

nr. 156 054 van 4 november 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift tot wraking van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel I, hoofdstuk IV, afdeling 5 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN van 1 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 oktober 2015, waarbij deze de zaak toewijst aan de kamervoorzitter van de VIIIste kamer voor het onderzoek van het verzoek tot wraking en de verzoekende partij oproept te verschijnen op de openbare terechtzitting van 21 oktober 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 januari 2011 toe in Nederland en diende aldaar op 9 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst trof op 20 juni 2012 een beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen, waarbij hij Nederland onmiddellijk moet verlaten en waarbij hem een inreisverbod voor de duur van 10 jaar wordt opgelegd. In zijn uitspraak na beroep van 21 januari 2015 verklaarde de Rechtbank Den Haag het

beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet ontvankelijk en het beroep tegen het inreisverbod ongegrond.

1.3. Verzoeker zou in juni 2013 op Belgisch grondgebied zijn toegekomen.

1.4. Verzoeker diende op 17 juni 2013 te Antwerpen een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van zijn echtgenote (en kinderen) die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 8 november 2012 als vluchteling werden erkend.

1.5. Verzoeker werd op 6 augustus 2013 aangehouden op basis van een Turks aanhoudingsbevel van 20 september 2011 op grond waarvan hij op 14 oktober 2011 via Interpol Ankara internationaal werd geseind.

1.6. Verzoeker diende op 25 april 2014 vanuit de gevangenis van Antwerpen een asielaanvraag in.

1.7. Op 12 mei 2014 werd in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Nederland een terugnameverzoek gericht dat op 16 mei 2014 door de Immigratie- en Naturalisatiedienst werd afgewezen.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13bis). Verzoeker diende op 3 december 2014 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing. Bij arrest nr. 150 233 van 30 juli 2015 vernietigde de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten en verwierp hij het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf. Tegen dit arrest stelde verzoeker op 2 september 2015 een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 december 2014 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad na tussenarrest (RvV 7 mei 2015, nr. 144 992) verworpen bij arrest nr. 150 234 van 30 juli 2015.

1.10. Verzoeker diende op 16 februari 2015 een tweede asielaanvraag in.

1.11. De staatssecretaris trof op 22 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13bis). Verzoeker diende op 6 juli 2015 een verzoekschrift in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van deze beslissing. Het is in deze zaak, die gekend is onder rolnummer 174 995, dat verzoeker op de terechtzitting van 1 oktober 2015 bij afzonderlijk verzoekschrift een verzoek tot wraking heeft ingediend tegen rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN. Deze heeft de debatten opgeschort totdat er een uitspraak is over het ingediende verzoekschrift tot wraking.

2. Over de gronden tot wraking

2.1. Verzoeker dient zijn akte van wraking in op grond van artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek. Hij verwijst naar het in punt 1.8. bedoelde arrest nr. 150 233 van 30 juli 2015 dat gewezen werd door rechter in vreemdelingenzaken, F. TAMBORIJN. Verzoeker betoogt dat de in punt 1.11. bedoelde zaak "een *gelijkaardige beslissing*" betreft als de in punt 1.8. bedoelde beslissing. Daarna stelt hij "Dat het gaat om hetzelfde geschil en vermelde rechter in vreemdelingenzaken vroeger als rechter kennis heeft genomen van het geschil." Verzoeker is van oordeel dat deze situatie valt onder het toepassingsgebied van artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek en dat de uitzonderingen op dit artikel niet van toepassing zijn waardoor er een grond van wraking bestaat. Verzoeker verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie van 10 juni 2014 in een zaak waarbij hij zelf de betrokken partij is en die handelt over de weigering van een verzoek tot wraking door drie raadsheren van de kamer van inbeschuldigingstelling, dat naderhand gecasseerd werd door het Hof van Cassatie.

2.2. Rechter in vreemdelingenzaken, F. TAMBORIJN, wijst er in zijn nota van 1 oktober 2014 op dat het loutere gegeven dat de partijen in de zaken bedoeld in de punten 1.8 en 1.11. identiek zijn en dat het gaat om “*een gelijkaardige beslissing*” zoals de verzoekende partij in haar akte tot wraking zelf oppert, niet betekent dat het gaat om één en hetzelfde geschil. Rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN verwijst hierbij naar cassatierechtspraak. Hij voegt eraan toe dat het arrest van het Hof van Cassatie van 10 juni 2014 waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar akte tot wraking niet naar analogie kan worden toegepast omdat dit betrekking heeft op een zaak die handelt over een wrakingsverzoek ten aanzien van drie raadsheren van de kamer van inbeschuldigingstelling die advies moeten geven over het uitleveringsverzoek aangaande verzoeker terwijl ze reeds hadden gezeteld in de zaak tot uitvoerbaarverklaring van hetzelfde verzoek tot uitlevering. Vermits de bestreden beslissing in de in punt 1.11. bedoelde zaak niet dezelfde administratieve beslissing is waarover het in punt 1.8. bedoelde arrest uitspraak heeft gedaan, kan volgens rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN het arrest van het Hof van Cassatie van 10 juni 2014 niet naar analogie worden toegepast. Hij wijst er terloops nog op dat in het in punt 1.8. bedoelde arrest de bestreden beslissing deels werd vernietigd en hieruit dus bezwaarlijk enige vooringenomenheid blijkt.

2.3. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015 benadrukt verzoeker dat de in punt 1.11. bedoelde beslissing en de in punt 1.8. bedoelde beslissing “*bijna dezelfde*” zijn aangezien slechts één zin uit de in punt 1.8. bedoelde beslissing werd weggelaten. Hij wijst erop dat de hamvraag in deze is of het om hetzelfde geschil handelt. Verzoeker vervolgt dat dit inhoudt dat de rechtsgrond en het voorwerp van het geschil identiek zijn. Volgens verzoeker is dit in casu het geval, te meer omdat volgens hem “*de tweede beslissing een kopie is van de eerste beslissing*”. Verzoeker wijst erop dat het arrest van het Hof van Cassatie van 24 maart 2000, waarnaar de nota van 1 oktober 2014 van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN verwijst, zijn stelling ondersteunt. Dit arrest wijst er volgens hem op dat het begrip één en hetzelfde geschil niet samenvalt met het begrip “*dezelfde beslissing*”.

2.4. Artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

“Ieder rechter kan worden gewraakt om de volgende redenen: (...)

9° indien de rechter raad gegeven, gepleit of geschreven heeft over het geschil; indien hij daarvan vroeger kennis heeft genomen als rechter of als scheidsrechter, behalve indien hij in dezelfde aanleg:

- 1. heeft medegewerkt aan een vonnis of een uitspraak alvorens recht te doen;*
- 2. na uitspraak te hebben gedaan bij verstek, van de zaak kennis neemt op verzet;*
- 3. na uitspraak te hebben gedaan op een voorziening, later van dezelfde zaak kennis neemt in verenigde kamers.”*

Deze bepaling is te dezen van toepassing op de leden van de Raad, gelet op het gestelde in artikel 39/66, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt, “*De beginselen die de wraking van rechters en raadslieden van de rechterlijke orde regelen, zijn toepasselijk op de leden van de Raad*”.

2.5. Artikel 13 van de Grondwet houdt in dat de partijen die betrokken zijn bij een geschil hun rechter niet kunnen kiezen of de samenstelling van het rechtscollege niet kunnen beïnvloeden, tenzij door een vordering tot wraking, op basis van de limitatief in de wet opgesomde wrakingsgronden. Deze wrakingsgronden moeten, als uitzonderingen op de regel dat recht wordt gesproken door de volgens de organieke regels aangewezen rechter, in enge zin worden uitgelegd (RvS 1 oktober 2010, nr. 207.834).

2.6. De omstandigheid dat rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN voordien in het in punt 1.8. bedoelde geschil tussen dezelfde partijen een beslissing heeft genomen, vormt geen grond tot wraking aangezien uit de stukken niet blijkt dat die beslissing uitspraak heeft gedaan over het in punt 1.11. bedoelde geschil waarvan die magistraat thans moet kennisnemen (zie Cass., 5 april 2001, A.C.01.0130.F, A.C., 2001, nr. 205, Cass., 12 februari 2009, C.09.0037.F.).

2.7. Ook al hebben de in punt 1.8. en in punt 1.11. bedoelde beslissingen dezelfde rechtsgrond en betreffen ze dezelfde partijen, het betreft niet dezelfde beslissingen. Het betreft immers respectievelijk een beslissing van 19 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker – waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd bij arrest nr. 150 233 van 30 juli 2015 en dus moet worden geacht ab initio niet te bestaan – en een beslissing van 22 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. Zij werden getroffen naar aanleiding van twee onderscheiden asielaanvragen. De in punt 1.8. bedoelde beslissing werd genomen in het kader van een eerste asielaanvraag van verzoeker, ingediend op 25 april 2014, waarbij de commissaris-generaal een advies verstreekte op 9 oktober 2014 terwijl de in punt 1.11.

bedoelde beslissing werd getroffen in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoeker, ingediend op 16 februari 2015, waarbij de commissaris-generaal een advies verstrekke op 24 april 2015. Derhalve betreft de in punt 1.11. bedoelde zaak een andere zaak dan de in punt 1.8. bedoelde zaak en gaat het niet om hetzelfde geschil.

2.8. Verzoeker houdt voor dat de betrokken beslissingen slechts verschillen in één zin en zelfs kopies zijn van elkaar, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Uit een vergelijking van de betrokken beslissingen blijkt immers dat de in punt 1.11. bedoelde beslissing eraan toevoegt *“dat aldus op 19.11.2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, die betekend werd op 21.11.2014; dat het beroep van betrokkene tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag in Nederland door de rechtbank Den Haag op 21.05.2015 als onontvankelijk werd verklaard; dat betrokkene op 19.02.2015 een 2de asielaanvraag indiende; dat het CGVS op 24.04.2015 het bovenvermelde advies gaf; dat er aldus geen probleem van refoulement is. Overwegende dat betrokkene valt onder artikel 7, 1° “wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”, inderdaad, betrokkene is in het bezit is van een paspoort, geldig tot 24.08.2020, voorzien van een Schengenvisum, afgegeven door Nederland, geldig tot 18.02.2011 en dat dus al ruim verlopen was voor de aankomst van betrokkene in België.”*

2.9. Verzoeker verwijst tevergeefs naar het arrest van het Hof van Cassatie van 10 juni 2014. Immers werden de betrokken raadsheren van de kamer van inbeschuldigingstelling gewraakt omdat ze eerder gezeteld hebben in het kader van *“hetzelfde verzoek tot uitlevering”*, ook al betrof het twee verschillende momenten in het kader van die procedure, met name het uitvoerbaar verklaren van een bevel tot aanhouding in het kader van een verzoek tot uitlevering en het verstrekken van een advies over datzelfde verzoek tot uitlevering. De in punt 1.11. bedoelde beslissing is niet dezelfde beslissing als de in punt 1.8. bedoelde beslissing en de betrokken rechter in vreemdelingenzaken gaat dus niet zetelen in het kader van dezelfde beslissing, getroffen naar aanleiding van dezelfde asielaanvraag. Het feit dat het een *“gelijkaardige beslissing”* is, zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoek tot wraking, maakt niet dat het dezelfde beslissing is.

2.10. Verzoeker is verder van oordeel dat het begrip *“hetzelfde geschil”* ruimer is dan het begrip *“dezelfde beslissing”* maar toont niet aan dat ondanks het feit dat het te dezen gaat om verschillende beslissingen er toch sprake is van *“hetzelfde geschil”*. Dat blijkt niet uit het door hem aangehaalde arrest van het Hof van Cassatie van 10 juni 2014 (zie punt 2.9.) noch uit het in de nota van 1 oktober 2014 van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN aangehaalde arrest van het Hof van Cassatie van 24 maart 2000 dat stelt dat de betwistingen gerezen tussen partijen in verband met voorlopige maatregelen tijdens de echtscheiding en die rijzen over de uitkeringen na echtscheiding niet hetzelfde geschil uitmaken in de zin van artikel 828, 9° van het Gerechtelijk Wetboek omdat ze én een andere rechtsgrond hebben én een ander voorwerp.

2.11. Uit het gegeven dat rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN reeds uitspraak heeft gedaan in de in punt 1.8. bedoelde zaak volgt niet dat hij niet meer objectief onpartijdig is wanneer hij het geschil moet beslechten in de in punt 1.11. bedoelde zaak, ook al betreft het dezelfde partijen en is de rechtsgrond van de beslissingen dezelfde.

2.12. De geopperde kritiek van verzoeker kan derhalve niet met goed gevolg worden aangewend als grond tot wraking van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het verzoek tot wraking wordt verworpen.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de algemene rol met het oog op de verderzetting van de debatten ten gronde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA